

Ole Henriksen (SF):

Forespørgslen i dag lyder jo: »Hvad kan ministeren oplyse om regeringens planer for at lette de arbejdsløses situation?« Det er for så vidt en konstatering af, at vi lever og fortsat skal leve med mange arbejdsløse her i samfundet. Hvad gør vi konkret for at lette situationen her? Jeg tror nok, både ministeren og forespørgeren i denne forbindelse vil sige, at det bedste ville være, at de kom i arbejde alle sammen, så var situationen lettet på den måde. Men der findes også en lang række muligheder, der efter vores opfattelse er i stand til at løse op for, at man kan lette situationen for dem, som er arbejdsløse.

Det er vores opfattelse, at der ligger alt for mange restriktioner omkring de arbejdsløse. Begrebet »at være til rådighed for arbejdsmarkedet« indskrænker på en lang række felter mulighederne for, at de arbejdsløse er i stand til at engagere sig på en fornuftig måde i samfundet både kulturelt og også beskæftigelsesmæssigt – ud over de egentlige arbejdsopgaver, som de burde have en naturlig ret til at have.

Debatten i dag er en gentagelse, en repetition af de beskæftigelsesforslag, som partierne har, og en drøftelse af mulighederne for at få arbejdsløsheden bragt længere ned. Der er jo mange tiltag i denne forbindelse. Vi har oplevet det velkendte tema fra borgerligt hold, at vi skal have styrket konkurrenceevnen, vi skal have nogle større tilskud til virksomhederne, og så løses problemerne. Jeg tror ikke på – og det har vores parti aldrig gjort – at vi skal gå den vej, at vi yder tilskud til virksomhederne. Med de tilskud, de meget omfattende tilskud, som virksomhederne får, har vi jo ikke set, at de er i stand til at løse problemerne. Jeg ved ikke, hvor store tilskuddene egentlig er til den enkelte virksomhed – det er nok svært at gøre op – men det er i hvert fald ikke små beløb, der i dag pumpes ud til virksomhederne. Spørgsmålet er jo: går disse tilskud over og bliver egentlig profit i al almindelighed, eller kommer der rent faktisk beskæftigelse ud af det? Jeg vil sætte et meget stort spørgsmålstejn ved, om beskæftigelsen tilgodeses ved disse tilskud.

Det er mit indtryk, at debatten om arbejdsløshedssituationen mere drejer sig om betalingsbalancen. Det har jo været et kendetegn i de forløbne år, at det bliver mere og

mere centralt for regeringen og også for en stor del af folketingsretten at få betalingsbalanceunderskuddet bragt ned, samtidig med at man siger, at når det er kommet ned på et acceptabelt niveau, vil der også ad den vej komme større beskæftigelse. Nu er der nogle positive ting at se på betalingsbalancen, men det har dog bestemt ikke medført, at vi også kan se, at beskæftigelsen stiger i forhold til betalingsbalanceforbedringerne.

Der er også lavet andre indgreb her fra folketingsretten med den motivering, at nu skulle det kunne øge beskæftigelsen, f. eks. var frarøvelingen af dyrtidsportionerne fra lønmodtagerne jo en meget væsentlig argumentation for, at så ville erhvervslivets omkostninger falde og dermed beskæftigelsen gå i vejret. Man sagde også, at priserne ville holde sig i et mere stabilt leje. Jeg synes ikke, der er nogen ting, der har vist, at både priser og beskæftigelse er kommet ind i et roligt leje, fordi man har konfiskeret dyrtidsportioner, så det har været en falsk argumentation igennem en lang årrække, når man har beskyldt disse dyrtidsportioner for at være det store dyr i åbenbaringen om både beskæftigelse og prisdannelse her i samfundet. Socialistisk folkeparti har mange gange stillet forslag om, at disse dyrtidsportioner skal tilbagebetales. Det er desværre ikke lykkedes, men når vi skal til at forhandle om, hvad disse penge skal bruges til, vil vi da i hvert fald fastholde, at det er lønmodtagernes penge, som skal tilbage igen.

Men det er jo også hele spørgsmålet om indkomspolitikken, som trænger sig på, altså at disse ting er led i indkomspolitikken, og dér må man vel sige, at også i beskæftigelsesmæssig henseende har denne indkomspolitik slået fejl. Vi er ikke principielt modstandere af indkomspolitik i ordets egentlige forstand, men det, der rent faktisk praktiseres, er jo egentlig en lønpolitik. Det er lønmodtagerne, man gør indgreb over for, og det er altså ikke noget, der er særlig beskæftigelsesfremmende fortsat at give de privilegier til arbejdsgiverne, som man gør igennem denne form for indkomspolitik. Jeg synes i hvert fald, at ministeren skylder os et bevis for, at den førte indkomspolitik har medført en større beskæftigelse.

Jeg mener også, at dette folketing har et meget stort ansvar for, at vi er kommet i en situation, hvor man har afskediget adskillige